

Szerencsére nem egy helyen dolgoztak, hanem külön épületben, másnap a nő nem ment le a közös ebédlőbe, hanem egész ebédszünetben az asztalánál ücsörgött. Előtte volt még az este, a találkozás az anyjával; este újra kezdődik az egész, a hétköznapi élete – és ez az asszony saját maga számára is váratlanul így szólt a kolléganőjéhez: – „Na mi van, találtál már magadnak valakit?” – „Még nem” – felelte a kolléganő zavartan, mivel nemrégiben hagyta ott a férje és egyedül maradt a szégyenével, barátnői közül senkit nem engedett be a megüresedett lakásba és senkinek nem mesélt semmit. – „És neked van valakid?” – kérdezte a kolléganő. – „Nekem igen” – felelte ő, örömtől könnyes szemmel és most értette meg, hogy neki már vége, bizony mindörökre, hogy most már mindig reszketni és gyötrődni fog, utcai telefonfülkék előtt toporogni és nem fogja tudni, hova telefonáljon, a pasas feleségének-e vagy az anyjának vagy a munkahelyére: jövőbelijének ugyanis kötetlen munkaideje volt, így szabadon nem lehetett jelen se itt, se ott. Nos, ez várt rá, és szembe kellett néznie a szégyennel, hogy hiába telefonálgat majd neki, csak egy hang lesz azok közül a hangok közül, akik már eddig is hiába hívták ezt az embert, aki állandóan eltűnik, mint a kámfor, aki bizonyára sok nő szerelmének tárgya volt már, és ő rémülten futott előlük, és bizonyára mindegyiktől ugyanazt kérdezte, ugyanazokban a helyzetekben: hogy tényleg ő lesz-e a főnök?

Mindent értett már a jövőbelijével kapcsolatban: ez a pasi egy szimpla, ostoba, faragatlan tuskó, őmellette bizony sötét jövő várt rá, szemében mégis a boldogság könnyei csillogtak.

GULYÁS ANGELIKA fordítása

